

சைவபோதினி

மேன்மை கொள் சைவ நீதி விளங்குக
உலகமெல்லாம்.
அன்பர்பணி செய்யஎனை ஆளாக்கி விட்டு
விட்டால் இன்பநிலை தானே வந்து
எய்தும் பராபரமே.
ஓங்குஞ் சைவம் தாங்கும் எங்களை

பத்திரிகைக்கிரயம்
தனிப்பிரதி.....5சதம்
வருடசந்தாதபாற்செலவில்லாமல்.50 ,,
,, தபாற்செலவுட்பட.....75 ,,
,, மலாய் நாட்டுக்கு....ரூ1-00
எழுந்திரு விழித்திரு யாத்தினசீசாரப் பசித்திரு

பருத்தித்துறைச் சைவப்பிரகாசசபையாரால்
சைவசமயிகள் முன்னேற்றத்தைக் கருதி வெளியிடப்படும் ஓர் மாதப்பத்திரிகை

மலர் 3 || விக்கிரமவாஸ், ஆடிமீ, கந்வு (16-7-40) || இதழ் 4

கடவுள் வணக்கம்.

புலியி னதளுடையான் பூதப் படையான்
பலியிரந்து மெல்லாம் பரிப்பான்-மலிபுனல்சேர்
பொன்முடியான் முக்கட் புனிதன் சரண்புகுந்தோ
கென்முடியா தேதுமுள தே. [ர்க்

சொல்லுக் கடங்காச்சுகப்போருளை நாமெனவே
யல்லும் பகலு மாற்றுவதென்-னல்லசிவ
ஞானமயம் பெற்றோர்க னுமில்லை யென்பரந்தோ
மோனமய மான முறை. -தாயுமானார்

திரிகுகம்

பாலபண்டிதர் திரு. V. சுப்பிரமணியம் அவர்கள்.
(முற்றொடர்ச்சி)

மனுஷர்பின்பற்றக்கூடிய நல்வழிகள்முன்று.
சான்றநட் சான்ற னெனப்படுத, லெத்தான்றுந்
தோய்ந்தாநட் டோய்ந்தானெனப்படுதல் -பாய்ந்தெழ்ந்து
கொள்ளாநட் கொள்ளாத கூறமை யிம்முன்றும்
நல்லாள் வழங்கு நேறி.

நற்குணங்களிலே நிறைந்தோருள் நற்குணங்களா
லே நிறைந்தோனென்று சொல்லப்படுதலும், எந்நா
ளும் நண்புகொண்டு கலந்தவருள் நண்புகொண்டுகலந்
தவனென்று சொல்லப்படுதலும், தம்மேலேபாய்ந்தெ
ழுந்து தஞ்சொல்லையங்கீகாரஞ் செய்யாதவரிடத்து
அவர் அங்கீகரிப்பாதவைகளைச் சொல்லாமையும்
ஆகிய இம்முன்றும் நன்மையை ஆள்வோன்செல்
லும் வழிகளாம்.

சேவ்வியவழியைத் தூராச்சாதலங்கள்முன்று.
உப்பின்பெருங்குப்பை நீர்ப்படியில்லாதும்
நட்பின்கொழிழினை பொய்வழங்கி னில்லாதும்
சேப்பழடையார் மழையனை யிம்முன்றும்
செப்பநேறி தூராவாறு. (83)

உப்பினதுபெரிய குவியலானதுதன்விடத்து நீர்
படியுமாயின் இல்லாமற்போகும்; சினேக்கத்தினது செ
ழித்த ஆரம்பமானது பொய் சொன்னால் இல்லாமற்
போகும்; நடுவுநிலைமையையுடையவர் எல்லார்க்கும்
மழைபோலுபகரிப்பர்; அந்நீர்படியாமையும், பொய்
சொல்லாமையும், மழைபோலுபகரித்தலும் ஆகிய
இம்முன்று செய்கைகளும், செய்வியவழியைத் தூரா
மைக்குச் சாதனங்களாம்.

வறுமையால் பீடிக்கப்பட்டோர் மூவர்.
வாய்நன் கமையாக்துளனும் வயிறுரத்
தாய்முலையுண்ணுக் குழலியுஞ்-சேய்மரபிற்
கல்விமாண்பில்லாத மாந்தரு மிம்மூவர்
நல்துரவு சேரப்பட்டார். (84)

நீர்வரும்வழி நன்றாக அமைந்திராத தடாகமும்,
தன்வயிறுநிறையத்தாயின் முலைப்பாலுண்ணாத குழந்
தைபும், இளமைப்பருவத்தில் கல்விமாட்சிமையைப்
பெருதமனிதரும் ஆகிய இம்மூவரும் வறுமையால்
அடையப்பட்டவராவர். தொடரும்.

தொல்லைக் கவலை தொலைத்துத் தொலையாத வெல்லையிலா விற்பமய மெய்துவனென்பைங்கிளியே.

சுவாமி விவேகானந்தரினது சீவிய சரித்திரம்

பிரதானமாகச் சுவாமி கோரேஸ்வரானந்தர் எழுதிய
சரித்திரத்தையும் பலவேராசிரியர்களின்
திறிப்புரைகளையும் ஆதாரமாகக்கொண்டு எழுதப்பட்டது
(திரு. வ. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள்.)

முற்பொருள் சி.

இலங்கை விஷயம்

1897ம் வருஷம் ஜனவரிமாதம் 15 தேதிசாயங்காலம் சுவாமி கொழும்புத்துறைமுகத்துக்கு வந்துசேர்ந்தார். சுவாமியின் உபநிபாசத்தை செவியேற்றவுடனே தாம்முன்பு இழந்துபோனதும், மறந்து போனதுமான தமது மூதாதைகளின் மகத்துவம் இலங்கைவாசிகளின்மனத்திலே மறுபடியும் தாண்டவமாட ஆரம்பித்தது. சுவாமி கண்டிபோய்ச்சேர்ந்தார். பின்னர் கண்டியிலிருந்து யாழ்ப்பாணம் வந்துசேர்ந்தார். யாழ்ப்பாணம் இந்தக்கல்லூரியிலே சுவாமி உபநிபாசிக்கும்பொழுது எள்விழூட்டில்லாமல் எவ்விடமும் சனக்கூட்டமாகவிருந்தது. யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து ராமநாதபுரத்திற்குக் கப்பல் மார்க்கமாகச் சுவாமி பிரயாணப்பட்டார். ராமநாதபுரத்தூராக தமது பரிவாரங்களுடன்வந்து தமது குருநாதரைவிழுந்து நமஸ்கரித்து வரவேற்றார்.

பாரதநாடு முழுவதும் சுவாமிவருகிறாரென்னுஞ்செய்தி பரவிச்சென்றது. எவ்விடத்தும் ஒரு புத்துணர்ச்சியும் குதூகலமும் தங்களை அறியாமலே சனங்களுக்கு உண்டாயின. மேல்நாட்டில் சுவாமியியற்றிய அரியமுயற்சிகளைப்பற்றியும் அவருடைய சுற்றுப் பிரயாணத்தைப்பற்றியும் ஆராய்ந்து பத்திரிகைக்காரர்கள் தங்களது பத்திரிகைகளிலே பிரசுரித்தனர்.

ராமநாதபுரத்திலிருந்து சென்னைக்குச் சுவாமி விஷயம்செய்தார். சென்னையிலிருந்து கப்பல்மார்க்கமாகச் சுவாமி கல்கத்தாசென்றார். சுவாமியை ஒருவருஷங்களுக்குப் பின்னர் பார்த்த சகோதர சந்நியாசிகளுக்குக் கரைபுரண்ட ஆனந்தம் உண்டாயிற்று. குருசகோதர சந்நியாசிகளைச் சுவாமி பார்த்தவுடனே அடங்காமகிழ்ச்சியெய்தினார்.

பிரதிதினமும் நூற்றுக்கணக்கான சனங்கள் அனைகவித அபிப்பிராயங்களோடு சுவாமியினிடத்தில்வருவதும் போவதுமாயிருந்தனர். பண்டிதர்கள் வந்து சுவாமியோடு சாஸ்திர ஆராய்ச்சிசெய்தனர். கடவுளை அடையவேண்டுமென்னும் அவாவுள்ளவர் கடவுளைப்பற்றிச் சுவாமியிடத்திலே தெரிந்துகொள்வார். பக்தர்கள்வந்து பக்தி மார்க்கத்தைப் பற்றிக்கேட்டுத் தெரிந்துகொள்ளுவார்கள். சனசமூக சீர்திருத்தக்காரர் சனசமூகத்தை நடத்தக்கூடிய யோசனைகளைக் கேட்டுப்போவார். பத்திராசிரியர்வந்து சுவாமியின் எண்ணங்களையும், நோக்கங்களையும் கேட்டுப் பத்திரிகைகளிலே வெளியிடுவார். பரிபக்குவமுடையவர்கள் வந்து சுவாமிக்கு சிஷ்யர் ஆண்கள்.

ராமகிருஷ்ண மிஷன்

1899ம் வருஷம் மேமாதம் முதலாந்தேதி தேவர் -ராமகிருஷ்ணரின் சந்நிபாச சிஷ்யர்களுடைய கிருகஸ்த சிஷ்யர்களையும் சுவாமி ஒன்று கூட்டி ஒருமிஷனைஸ்தாபிப்பதால் உண்டாகக்கூடிய பிரயோசனத்தைப்பற்றி சமூகமாயிருந்தாருக்கு விளக்கிக்காட்டினார். எல்லோருடைய யனச்சம்மதத்தையும், அறிந்தபின்பு ஒரு சங்கத்தைஸ்தாபித்து அதைக்கொண்டு நடத்தும்பொருட்டு அதற்குவேண்டிய உத்தியோகஸ்தர்களையும் சட்டங்களையும் சுவாமி ஏற்படுத்தினார். நல்ல பபிற்சிபெற்ற பிரசாரகர்களைக்கொண்டு இந்தியாவிலும் இதரநாடுகளிலும் சர்வசமய சமரசத்தைப்பரவச்செய்து சகோதர நன்மையை வளர்த்தல் இச்சங்கத்தின்முதல் நோக்கமாகும். மற்றொரு நோக்கமானது மக்களெல்லாரிடமும் இறைவன் உறைகின்றனெனக்கண்டு சாதி, தேச, மதபேதம் யாதுமின்றி அவர்களுடைய வறுமை, பிணி, முதலிய கஷ்டங்களை நீக்கவும், எல்லோருக்கும் ஒழுக்கம், அறிவு, ஆத்மஞானம், முதலியவற்றையளிக்கவும் முற்படுதலாம். இச்சங்கத்தின் பெயரே ராமகிருஷ்ணமிஷன். சுவாமி வகுத்தபடி பேதியினாலும் வெள்ளக்கஷ்டத்தினாலும், புயற்காற்றினாலும், துன்பம் ஏற்படுகிறிடங்களுக்கு ராமகிருஷ்ணமிஷன் சுவாமிகள் ஆகரவு அளித்துவருவது எல்லோரும் அறிந்தவிஷயம். மிஷன் கல்விவிருத்திக்காரரும் தேசமாகிய இலங்கையிலும் தாய்நாட்டிலும் பிற தேசங்களிலும் அதிகம் பூயன்றுவருகிறார்கள்.

மார்க்கம் .

மார்க்கம் என்பது ஓர்வழியும், கடவுளை வழிபடும் நெறிமுறைகளடங்கிய மார்க்கம் பலபேதங்களாயுண்டு. கடவுளொருவர் உண்டென்றும் இல்லையென்றும் உண்டோ இல்லையோவென்றும் வாக்குவாதங்களுண்டு. கடவுள் உண்டென்று வழங்கப்படும் மார்க்கங்கள் பலவுண்டு. உண்டோ இல்லையோ என்று சந்தேகப்படும் மார்க்கங்கள் சிலவுண்டு. இல்லையென்று வழங்கும் மார்க்கங்கள் மெத்தக்குறைவு. விபீதங்குறைந்த அதிபூர்வீககாலத்தில் உள்ள சாதியார் கடவுளொருவர் உண்டென்று மதித்தார்கள் விபீதங்கூடிய சிற்சொல்லுள்ள சாதியார் கடவுளொருவர் உண்டோ இல்லையோவென்று சந்தேகிக்கொண்டார்கள். இச்சந்தேகத்தினாலே சில சாதியார் உண்டென்றும் சில சாதியார் இல்லையென்றும் மதித்தார்கள். தேசாசாரம் அறிவுவிருத்தி, சாஸ்திர ஏற்பாடு, அரசர் முறமைஇவை முதலியவை மார்க்கபேதங்களுக்கு காரணங்களாம். போசனம், உடை, நடை, பாவனை எப்படி காலத்துக்குக்காலம் சாதியர்களுக்குள் பேதப்பட்டுவருகிறதோ, அப்படி மார்க்கமும் முறைகளில் பேதப்பட்டுவருகிறது. உலகத்திலே முதற்சென்றிப சாதியர்கள் நெடுங்கால அனுபவஞானத்தினால் கடவுளொருவர் உண்டென்ற உண்மைதெரிந்து அதற்குத்தகுந்த வணக்கமுறைகளை ஏற்படுத்தினார்கள். பொதுவே எவ்வகையாக எங்கேயிருந்து நாம் வந்தோமென்பதுநிச்ச

இழுந்துபோன பாரதநாட்டின் மகத்துவத்தை எவ்விதம் நினைப்பூட்டிப் பாரதமக்களை உயிர்ப்பிக்கலாம் என்னும் சிந்தனையினாலும் அதற்காக எடுத்துக்கொண்ட பிரயாணசையினாலும் சுவாமியினுடைய தேசம் இளைத்துப்போயிற்று கடல்யாததிரைசெய்யும்படி வைத்தியர்கள் சொன்னார்கள். 1899ம் வருஷம் ஜூன்மாதம் மறுபடியும் சுவாமி அமெரிக்காவுக்குப் பிரயாணப்பட்டு அங்குயார்யாருக்கு இந்துசமயதர்மத்தின் சாராம்சத்தை அறிந்து அவ்விதம் ஒழுகவேண்டுமென்னும் அவா இருந்ததோ அவர்களுடையெல்லாம் சாதனை, பஜனை முதலியவற்றிலே சுவாமி பயிற்றுவித்தார். அமெரிக்காவிலிருந்து புறப்பட்டு பாரிஸ் மகாபுரத்திற்கு சென்று அங்குள்ளோருக்கு தம்சமய இதிகாசங்களைப்பற்றியும் எடுத்துவிளக்கிப் பின் ஐரோப்பாமுழுமையும் சற்றும்பிரயாணஞ்செய்து இந்தியாவின் உயர்ந்த எண்ணங்களையும் நோக்கங்களையும் எடுத்துவிள

யிக்க ஏலாததாயிருக்கிறது ஆனால் இவ்வுலகத்தில் நாம் இருக்கிறோமென்பது பிரத்தியட்சமாய்த் தெரிகிறது. கடவுளொருவர் இருந்தால் நாம்செய்யும் வினைக்குப் பலாபலன் உண்டு. இல்லாவிட்டால் ஒன்றுமில்லை. இருக்கிறார் என்று நம்பி இல்லாவிட்டால் கெடுதியொன்றுமில்லை. இல்லையென்று நம்பியிருந்தால் செய்த வினைக்குத்தக்கபலன் வந்துவிடும் ஆகையால் இருக்கிறாரென்று நம்பி நடத்தலே உத்தமமான வழி என்று ஒரு ஞானி புத்திமதிசொல்லியிருக்கிறார் மார்க்க ஏற்பாடுகளெல்லாம் சாதியர்களின் தோற்றக்காலம் தேசவழக்கம் சுபாவமுறை முதலிய பிரதான காரணங்களை உடையனவாயிருக்கின்றன. இந்துதேசமார்க்கங்கள் நெடுங்கால அனுபவத்திலிருந்து பெற்ற ஆட்சியையுடையன. முற்காலங்களில் லொகிகதொழில் விருத்திகளிலும் பார்க்க தெய்வீக உபாசனை விருத்தி மார்க்கங்களை அனுசரிக்கும்வகையில் கூட ஏற்பட்டிருக்கின்றது. தேகத்தை இயக்கி மனதைச் செய்மையாக்கி, அறிவை விருத்திசெய்து வரும் லாபத்தை அடைவது உண்மைமார்க்கமாம். உண்மைமார்க்கம் உலகத்தில் ஒன்றேயொன்றும். ஒவ்வொரு சாதியாரும் தம் தம் மதம் பெரிதென வழக்குரைப்பார். ஒவ்வொரு மதத்திற்கும் சுருதியேற்பாடு யுத்தியிரயோகம், அனுபவமுறை வேறுவேறுயிருக்கும். அறிவை விருத்திசெய்து அதன்வழி ஒழுகலால் அவ்வேறுபாட்டின் தாற்பரியம் விளங்கும். அறிவு குறைந்தவீடும் பக்கம் பார்க்க

க்கிக்காட்டி பின்பு ஈஜிப்பற்வழியாக சுவாமி இந்தியாவுக்கு வந்துசேர்ந்தார்.

இந்தியாவந்துசேர்ந்ததும் பல தீர்த்தங்களுக்கும் சென்றார். 1902ம் வருஷத்தில் ஜூன்மாதம் 4ம் தேதி வெள்ளிக்கிழமை சுவாமியின் தேகாரோக்கியம் கல்லஸ்திதியில் இருக்கின்றது என்று சுகோதரி நவேதிதா பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்.

“அன்றுதினம் சிலமணிநேரம் எப்பொழுதும்போலச் சுவாமி தியானத்தில் அமர்ந்தார். பின்பு சுவாமிநீண்டநேரம் சமஸ்கிருதபாடங்களைக்கற்பித்தார். பின்னர் மடத்திலிருந்து பெரிய வீதிவரையும் உலாவச்சென்று திரும்பிவந்தார். திரும்பிவந்ததும் தம்முடைய அறைக்குள்ளே போய்க் கங்கையைப்பார்த்துக்கொண்டு நித்தியதியானத்தில் அமர்ந்துவிட்டார்.”

சுவாமி விவேகாந்ரகரின் அருள் வாக்கினாலும் செயலினாலும் புத்தியிரடைந்த உலகம் இப்பொழுது அவரைப்போற்றுகின்றது.

சைவபோதனி

விக்கிரம ஆடி 1937

வி ர த ம் .

மனத்தை புலன்வழிச் செல்லவிடாது அடக்கி ஒருவழிப்படுத்தி இறைவனிடத்தே சேர்ப்பிப்பதற்கு எடுக்கும் பிரயத்தனங்களில் விரதமும் ஒன்று. விரதம் எங்ஙனம் ஆன்மவைச்சத்திகரிக்க உதவியாகின்றதோ அங்ஙனமே அது உடலையும் சுத்திசெய்து ஆரோக்கியநிலையில் வைக்க உதவுகின்றது.

விரதம் என்றால் ஒருவேளையோ ஒருநாளோ உண்ணாது, மறுவேளையோ அல்லது, மறுநாளோ உண்ணாது என்பதே பொதுமக்களின் விளக்கம். ஆனால் விரதம் என்பது ஒருகடைப்பிடிப்பொய் சொல்லாதிருத்தல் புறங்கூறுதிருத்தல் பொறுமையில்லாதிருத்தல் முதலியவைகளும் விரதங்களுடையன.

ஆயினும் விரதங்களுட் சிறந்தது எதுவென ஆராயுங்கால், கொல்லாமையே - உயிர்வதைசெய்து உண்ணாமையே - என்பது தெளிவாகின்றது. இவ்விடத்தில் "நோன்பென்பது கொண்டு தின்றமை" என்ற ஆன்ரோர் வாக்கை நன்றாய் நோக்கவேண்டும்.

என்கொண்டு தின்றமை விசேஷவிரதமென்னில், நமது மத்தியில் உலாவும் சமயங்கள் பொய்சொல்லாதே, களவடாதே, விபசாரஞ்செய்யாதே, என்ற பல கற்பனைகையுடையவாயினும், மனிதரை மாத்திரங்கொலைசெய்யாதே ஆனால் மற்றும் ஆதரவற்ற, தங்களைக்காப்பாற்றிக்கொள்ள ஆற்றலற்ற, ஏழைப்பிராணிகளை வதைத்து வயிற்றை நிரப்பலாம் என உத்தரவுகொடுக்கின்றன. சமயத்தின்மேலாம் நம் சைவமே இக்கொடிய செயலை முற்றிலும் கண்டிக்கின்றது. சைவர்களுக்குள்ளேயே மாமிசபோசனம் அதிகமாகப்பரவியிருப்பது மிகவும் வருந்தத்தக்கவிஷயம்.

நம் ஊர்வழக்கில் "ஐயா, நீர் சைவமா?" என்று கேட்பதன் அர்த்தம், "ஐயா நீர் தாவரபோசனியா?" என்பதை நாம் அறிவோம். அது

துடன் சைவர், அனுட்டானம் முதலியசிரியைகள் செய்பவரென்றும் பொதுவாய் துப்பரவு உடையவரெனவும் பொது அபிப்பிராயம் ஒன்றுண்டு.

இது இவ்வளவும் வீட்டில் நடக்கும் விஷயம். எங்கும் வியாபித்தகடவுள் தங்கியருள்சரக்கும் மங்கலத்தானமாகிய ஆலபங்கனிற் கூடகொலைபாதகம் தாராளமாய் நடக்கிறதே. அந்தோகொடிது! அறியாமையின் தடிப்பு இருந்தவாறென்னே! பலிகொடுப்பவன் பெரும் பழிக்கு ஆளாவான்; பவியிடப்படும் இடத்தில்பைசாசமே குடி கொள்ளும், ஆங்கு தெய்வ அருட்கருணை மருந்துக்குமே கிடையாது என்பதை ஏன் ஆற்றிவுபடைத்த ஆன்மாக்கள் உணர்கின்றார்களில்லை? இக்கொடிய செயலை நிற்பாட்ட எடுக்கும் பிரயத்தனமே மேலானதொண்டாகும். இதுவே உண்மைச்சீவகாருண்யம்.

ஒருகோழியை ஒருவர்தலை சீழாகப்பிடித்துச் சென்றால் "ஐயோபாவம்" என்கிறோம். ஆனால் முழுசுந்தினத்திலோ அன்றி விருந்துகளிலோ நாமே அக்கோழியைக்கையிலெடுத்து அது கதறக் கதறக்கூழத்தைத்திருகித்தலைவேறு உடல்வேறுக எறிய, அவ்விரு உறுப்புகளும் கிடந்து துடிக்கக் கண்டுகளிக்கிறோம், பின் உண்டிமகிழ்க்கிறோம். மிலேச்சர்கூட இப்படிச் செய்யமாட்டார்களே. கொலைபாதகன் எவனோ அவனுடைய குடிமுழுசுப்போகும் என்பதை அறியக்கடவன். கடைத்தேறவிரும்பினால் இக்கொலைபையும் புலையையும் தவிர்க்கவேண்டும்.

"கொல்லான்புலாலை மறுத்தானே, எல்லாவிரும் தொழும்" என்ற திருவாக்கையும்

"ஊனைத்தின்று, ஊனைப்பெருக்காமைமுன் இனிதே" என்ற பெருவாக்கையும் மனத்திற்பதித்து உயர்வாமாக!

கொல்லாவிரதம்கு வலய மெல்லாமோங்க எல்லார்க்கும் சொல்லுவது என் இச்சைபராபரமே.

தரிசனம் உண்டு.

மானிடர் அனைவருக்கும் பகவத்தரிசனம் உண்டு. ஆயுள் முழுவதும் பட்டினி கிடப்பவர் ஒருவருமில்லை. சிலருக்கு காலே 9 மணிக்கு உணவு கிடைக்கும். சிலருக்கு பகல் 12 மணிக்குக்கிடைக்கும் மற்றும் சிலருக்கு மாலையில் உணவு கிடைக்கும். பகவத்தரிசனமும் அது போலவே கிடைக்கும். கிடைக்காமலே போகாதென்பது நிச்சயம்

--ஸ்ரீ பாமஹிசர்.

நான் கண்டபடி.

1. கடவுள்.

[தென்புலோலியூர், திரு. மு. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள்]

“கடவுள் ஒருவர் உண்டா? அவர் உண்டு என்று நம்புவதெப்படி?” என்பது, எனக்கு, சில நாட்களுக்கு முன் தோற்றிய ஒரு ஐயம். அந்த ஐயம், நாளடைவில், இருந்தவிடம் கூடத் தொரியமுடியாமல் வைத்துவிட்டுப்போய்விட்டது கடவுள் என்று ஒருபொருள் உண்டென்று நம்புவதற்கு நேரிலேகாணும் அறிவு, அனுமானத்தாலேகாணும் அறிவு, அன்றேல், நூல்களாலேகாணும் அறிவு வேண்டும் என்பது எனது தீர்ப்பான அபிப்பிராயம். நூலறிவு, சுயானுப அறிவாகாமையால், என்னைக்கவரவில்லை; நேரிற்காணும் அறிவும் கிட்டவில்லை. அனுமானத்தினால் ‘கடவுள்’ உண்டென்று நினைத்தேன். உலகிலுள்ள படைப்புப்பொருள்களைக் கண்ட அவற்றுள் அடங்கிக்கிடக்கும் அற்புதங்களைக் கவனித்துக்கொண்ட எனக்கு அவற்றை ஆக்கிவைத்த ஒருவன் இருந்தான் தீரவேண்டும் என்ற உணர்வுதோன்றிற்று. எனினும், எனது ஐயம் நீங்கியபாடினில், “அவற்றை உண்டாக்க ஒருதலைவன் தான் வேண்டுமோ? இயற்கையாய் நடக்கிறதென்று ஏன் கூறுதல்கூடாது?” என எண்ணினேன். மரத்தினின்று வித்தும் வித்தினின்று மரமும் உண்டாவது இயற்கை; காரணகாரியங்களோடிகையந்தது அது. வித்தினையோ மரத்தினையோ ஆதியில் உண்டு பண்ண ஒருதனிப்பொருள் இருந்தானே தீரவேண்டும் என யூகிக்கின்ற நாம்-அந்த - கடந்துகொண்டுபோகின்ற-ஆதிமூலப்பொருளை-‘கடவுள்’ என்போம். “கடவுள்” - “கட உள்” எனப்பிரிக்கப்படும்; பொருள் எல்லாவற்றையும் கடந்தது என்றும்; எல்லாவற்றிற்கும் உள்ளிருப்பது என்றும் கொள்ளலாம்.

பிரமம் முதலிய சொற்களெல்லாம் எமது ‘கடவுள்’ சொல்லின்பகுதியாகக் காணக்கூடிய நர்தம் தமிழ்முதாதையரன்றோ பெரியோர்! “காணமுடியாத கடவுளை உண்டென்று நம்புவதெப்படி?” என்பதும். என்மனதில் எழுந்த ஐயம். கடவுளைக்காணாவிட்டால் இல்லையென்று கூறிவிட

வொண்ணாது. நாம் கண்ணற்காணமுடியாத மின்சாரத்தை உண்டென்று நம்புகின்றோமே! கடவுளைமாத்திரம் இல்லையென்று கூறுவதெப்படி? கடவுள் இருக்கிறார். எப்படி? “விமலகீர்த்தியினன் பாலிப்படுநெய்போல் மறைய சின்றுளன் மாமணிச் சோதியான்” என்கிறார் திருநாவுக்கரசுநாயனார்.

கடவுள் ஒருவரே. கடவுளைக்குறிக்க நர்தம் தமிழ்முதாதையர் வழங்கிவந்த சொற்களுள் ‘ஒருவன்’ என்பதும் ஒன்று. சிவஞானபோதத்தில் மெய்கண்டதேவர் ‘ஒன்றேபதி’ என்கிறார் திருமந்திரத்தில் திருமூலர் “ஒன்றுகண்டிருலகுக்கொருதெய்வமும்” என்கிறார்; “ஒன்றேகுலமும் ஒருவனே தேவனும்” என்கிறார். ஓளவைபார்சுறளில் “ஒன்றேகாணாழி முதலாகிப்பல்லுபிரக்கும் ஒன்றாகி நிற்கும் சிவம்” என்கிறார்.

கடவுளை ‘அது’ என்றும் ‘அவன்’ என்றும் ‘அவன்’ என்றும் நாம் கூறுவதுண்டு. “கடவுளை அஃறிணைப்பின்பாற்படுத்தி ‘அது’ என்று கூறலாமோ? என்பது மேலெழுந்த இன்றொரு ஐயம். அதற்குப்பதில் இலகுவில் கண்டுகொண்டேன் உன் தந்தைபார் வீட்டில் இருக்கின்றாரா?”. என்று ஒருவர் வினவும்போது, நாம், பதில்கூறுவதாக வைத்துக்கொள்வோம் இருக்கிறார் என்றல்ல “இருக்குது” என்றுதான் கூறுவதுண்டு; தமிழ்மரபு அப்படி முதியவர்களை-பெரியவர்களைப்பற்றிப்பேசும்போது அஃறிணையின்பாற்படுத்திக் கொள்ளல் எமது வழக்கம். கடவுளையும் ‘அது’, என்று எம்முன்றோர் கூறியதன்காரணம் அதுதான் என்று ஐயம் நீங்கினேன்.

“கடவுள் யார்?” என்பது எனக்கு-இன்னும் மறுமொழிகண்டுகொள்ளமுடியாத - ஒருபெரிய ஐயம். எனினும், யான் ஆராய்ந்துகண்டளவில் ‘சிவம்’ என்றுதான் சிந்தனது. அதற்காயசியாயங்கள்-சீவனைப்போட்டுவைத்தால்-அடுத்த இதழில் எழுதிவிடுகிறேன்.

“உலகிலுள்ள எல்லாப் பொருள்களையும் ஊடுருவிமறைந்துநிற்கும் சொல்லொணாதசக்தி ஒன்று உளது. அந்தச்சக்தியை நான்கண்ணற்பார்க்காவிட்டாலும் நெஞ்சினால் உணருகிறேன். காணக்கூடாததும் உணரக்கூடியதுமான இந்தச்சக்தியானது அளவையறிவினால் மெய்ப்பிக்கக்கூடாதது; ஏனென்றால் அது ஐம்புலன்களால் அளந்தறியக்கூடியபொருளன்று, அஃது ஐம்புலன்களைக் கடந்தது. ஆனால் ஒரு அளவுப்பட்ட எல்லையில் கடவுள் உண்டுஎன்னும் உண்மையை நாம் அளவையறிவினால் ஊகித்து அறியக்கூடும்” - கார்த்திக்

நாம் செய்வீனையும் இரண்டறக்கலத்தலும்.

“ வி ரா ணி ”

மாபெரும்மேடையில் உடலெடுத்து நடிக்கும் எங்கட்கு இன்பதுன்பங்களைத்தந்து பிறவியை வருவிப்பதாய பந்தகன்மத்தின் பிரிவுகளில் ஒன்று ஆகாமியம். இவ்வாகாமியம் பொருட்களைப்பற்றி நின்று அப்பற்றுப் பயனாகும்வரை செய்யும் நிகழ்ச்சி எனப்பொருள்படும். அந்நிகழ்ச்சியே நாம்செய்யும் வினைகளாம். இவ்வினைகள் இருவகைப்படும். அவையாவன ஒன்று நல்வினை, மற்றொன்றுதிவினை. இவ்வினைகளே நாம் பிறந்ததற்கும் உருவெடுத்தநடிப்பதற்கும் காரணமானதல்லாமலும் நாம்:9 மத்தலுக்கும்காரணமாகின்றது.

தனக்குமற்றவர்கள் செய்யவேண்டும் என்றும் செயலைச் செய்தலும் தனக்குமற்றவர் செய்யக்கூடாது என்னும் செயலைச்செய்யாமல் விடுவதுமே நல்வினையின்பாற்படும் தீவினை இதற்குமாரூனதுதான்-அதாவது தனக்குமற்றவர்கள் செய்யக்கூடாது என்னும் வினையைச்செய்தலும் தனக்கு மற்றவர்கள் செய்யவேண்டும் எனவினைக்கும் செயலைச்செய்யாமல் விடுவதுமேயாம்.

நல்வினைகளைச் செய்தால் நாம்பிறக்கவேண்டியதில்லையென்றும், தீவினைகளைச் செய்தாந்தான் அதன்பயனாகவுடங்களை அனுபவிக்கப்பிறக்கவேண்டுமென்றும் சிலர் கூறுகிறார்கள். தீவினையாகிய பாவத்தைச்செய்து அதன்பயனாக துன்பத்தை அனுபவிக்கப்பிறக்கவேண்டுமானால் நல்வினையாய புண்ணியத்தைச் செய்தாலும் அதன்பயனாக இன்பத்தை அனுபவிக்கப்பிறக்கவேண்டும் தானே ஆதலால் வினையின்காரணமாகப்பிறவிபுண்டென்பது என்கிற்புலனாகின்றது. அப்படியாயின்பட்டினத்தடிகள் சொல்லியதுபோல பிறவாதிருக்கவரம்வேண்டுமென்று எங்கனம் எனக்கேட்கலாம்.

உண்மையில் நாம் வினைசெய்யாமல்இருக்க முடியாது ஆனால் தீவினையைமட்டும் செய்யாமல் இருக்க எம் ஒவ்வொருவராலும் முடியும்; ஆற்றலுமண்டு. ஆனால் பஞ்சமாபாதகங்களை எம்முள்

ளத்தில்லைத்துக்கொண்டு, தீவினை செய்யாமல் இருக்கமுடியாதென்றால் அது எங்கனம்பொருந்தும். நாம் தீவினைகளைச் செய்யாமல்விட்டால் அப்புறம்செய்வது நல்வினைதானே? ஆனால்இந்நல்வினையையும் நான்செய்கின்றேன் என்று அகங்காரம்கொள்ளாது செய்யவேண்டும். பற்றுவைத்தால் அப்பற்றின்பயனை அனுபவிக்கவேண்டி நேரும் ஆதலால் பற்றில்லாமல் எல்லாம் அவன்செயல் அவன்இன்றி ஓர் அணுவும் அசையாது எனநினைத்து நல்வினையைச்செய்தல்வேண்டும். தற்காலத்தில் மேலைத்தேயத்தவராய ஐரோப்பியரோ அமெரிக்கரோகண்டுபிடித்த சூத்திரப்பதுமையைப்பாருங்கள்; அதுஎமக்குரைப்பதென்ன என்றுசொல்லியுங்கள்; அதைச்சொல்கிறதால்- ஆராய்ந்தால்- உதன் உண்மைபை அறிந்தால்-எமக்குஅன்றே விமோசனமுண்டாகும். நாம் பொம்மையின் சாஷிபை முறுக்கி சூத்திரத்தை இயக்கிவிட்டால் அப்பொம்மையும் ஆடும், ஓடும், விளையாடும். நாம்செய்துத்திய சக்தி தொழிற்பட்டுமுடிந்தபின் சாஷிபைமுறுக்காவிட்டால் அவ்வந்திரம் இயங்குமா? பதுமை ஆடுமா? அல்லது ஓடுமா? விளையாடுமா ஒன்றும் நடைபெறாது. இதுநமக்கு, ஆன்மாக்களும் இவ்விதமே ஆட்டிவிப்பானாய் எம்பிரான் ஆட்ட-உலக கர்த்தாவாயபரமபிதா ஆட்ட ஆன்மாக்களும் இயங்குகின்றன என்ற பேரறிவை, ஒருபுத்துணர்ச்சியை இடித்துரைக்கவில்லையா? ஆட்டிவிப்பான் ஆட்ட நாம் இங்காடகமேடையில் மானிட உருத்தாங்கி தலைமைநடிப்பை நடிக்கின்றோம் என்றுநினைத்து ஒவ்வொருசெயலும் அப்பசுபதியல்லாமல் நாம்செய்யவில்லையெனச்சித்தமால் நாம் மேலைத்தேயத்தவர் சண்டுபிடித்த பதுமைபோன்றோம் எனத்திடங்கொண்டு அகங்காரம் கொள்ளாமல் நாம் செய்யும் நல்வினைகளை அப்பரனுக்கே அர்ப்பணம்செய்வோமானால் பற்றற்றங்களுக்கு இரண்டறக்கலக்கும் நிலை ஏன்வராது.

ஸ்வரூப தரிசனம்.

மனதில் தோன்றும் நினைவுகளெல்லாவற்றிற்கும் “நான்” என்னும் நினைவே முதல் நினைவு. இது எழுந்தபிறகே ஏனையநினைவுகள் எழுகின்றன. தன்மை தோன்றிய பிறகே முன்னிலைபடர்க்கைகள் தோன்றுகின்றன. இந்த நான் யார் எனும் நினைவு மற்ற நினைவுகளை யெல்லாமழித்து பிணஞ்சுடு தடிபோல் முடிவில் தானுமழியும். அப்போது ஸ்வரூபதரிசனம் ஏற்படும்.

--ஸ்ரீ ராமமகர்ஷி.

ஆலயங்களில் உயிர்ப்பலி இடலாமா!

அவி சோரிந்தாயிரம் வேட்டலி னென்ற
னுயிர் சேகுத் துண்ணுமை நன்று. — திருக்குறள்.

சைவசமயமே தமிழ் மக்களின் சமயம். ஆதியிலே இந்தியர் சிறப்புக்கும் உயர்தர வாழ்க்கைக்கும் காரணமாய் இருந்தது சைவசமயம். இவ்வலகிலே ஆன்மாவாக உருவெடுத்த ஒவ்வொருவன் மனத்திலும் இரக்கம் இருத்தல்வேண்டும். ஜீவ இரக்கமற்றவனை அண்டிய கலை, புகழ், உயர்ச்சி, பரோபகாரம் யாவும் பிரயோசனமற்றவைகளே. கொலைசெய்யநீண்டதல், கொலைசெய்தல், அதனைப்பார்த்து இரங்காதிருத்தல், கண்டும் தடுக்காதிருத்தல் யாவும்பாவமே. பல்லாயிரக்கணக்கான மக்களைக்கொன்று குவிக்கும் இன்றும் அகிம்சாதர்மத்தையே நிலைநாட்டிவைக்கும் நமது கார்த்தியடிகள் இருக்கும் இக்காலத்திலுமா கொலை!

பலபாகங்களிலும் கொலை நடந்திருக்கிறதே; என்று கூறுலாம் என்று நம் முடன் ஆரியன் வந்து கலந்தானே, அன்று தொடக்கமே செய்வங்களுக்கு ஆடு, சேவல், பளியிடுவதினால் நாங்கள் நினைத்த கரும்பிசிறைவேறும் என்ற மூடநம்பிக்கை எழுந்தது. ஏன் மனுஷர்களையே கொன்று புருஷமேதயாகம் செய்தார்களாம், இவைகளெல்லாம் ஆரியின் கலப்பின் பின்பே நமது புராணங்களிலும் கலக்கப்பட்டன. ஆதியிலே தமிழர் சிவன் என்ற ஒருபரம்பொருளையே வணங்கினார்கள் என்றும், சிறு தேவதைகளுக்குப் பலிகொடுக்கும் வழக்கம் இல்லாதிருந்தார்கள் என்றும் ஆரியக்கலப்பற்ற தமிழ் நூற்கள் கூறுகின்றன.

புராணங்களிலுள்ளவற்றின் உண்மைப்பொருளை அறியாது, அவை அவ்வளவும் உண்மையென்று கொள்பவர்களுக்கும் பலியிடுதல் பாவமன்று என்று கூறுவர். அப்படிக்கூறுபவர்களுக்கு ஒருவார்த்தை. அக்காலத்திற் பலியிட்டபிந்தசையை (இறைச்சியை) யாராவது பாகம்பண்ணித்தின்றார்கள் என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறீர்களா! வாசித்திருக்கிறீர்களா! இக்காலத்திற் சிலகோயில்களில் நடைபெறுவது என்ன! எதன்பொருட்டாகக் கொல்கிறார்கள்; பின் இறைச்சி தின்னலாகிய பயனை நோக்கியே முன்னுக்குச் சுவாமியையும், உள்ளூறை பொருளையடக்கிப் புராணங்களையும் சாட்டாக வைத்துக்கொண்டு கொலையை நடத்துகிறார்கள். அவர்களுடைய நோக்கத்தைப்பார்த்தால் இதுபாவமான செயல் என்று உடனே விளங்காமல் விடுமோ!

எம்பெருமான் மக்களாய் அவன்சந்நிதியிற் கலங்கிநிற்கும் ஆடு சேவல்களை வெட்டுவதற்கென்று வந்து விடுகிறார்கள். அவர்கள் அணிந்திருப்பது திருநீறு, ருத்திராக்கம். இவர்கள் பக்தர்களல்ல பேடிகளே. ஒரு கெதியுமற்றுத் தடுப்பாரினறித் தயங்கிநிற்கும் ஆடு சேவல்களை வெட்டுகிறீர்களே. அதுவும் ஆண்டவன் சந்நிதியிலா. உலகில் உதித்த உயிர்கள் யாவும் அவன்புத்திரர்களே. உம்முடன் கூடப்பிறந்த சகோதரனை வெட்டுவீர்களா அதுவும் எதிர்த்துநிற்கவியலாததும், வாய்பேசவியலாததுமான ஜீவராசிகளையா வெட்டத்துணிந்தீர்கள். ஆலயம் என்று ஒருமுறைகேட்டவுடனே நமது ஆன்மாவானது அடங்கிப்போகின்றதே. இவ்வித பரிசுத்த சோதிருபிமுன்பாகவாவெட்டுகிறீர்கள்.

8ம் பக்கம் பார்க்க.

ஏகாக்கிர சித்தம்

அவசியம்.

வடநாட்டிலே ஏகநாதர் என்னும் மகான் இருந்தார். அவர் தன்னுடைய குருவின் காரியாலயக் கணக்குகளையும் பார்த்து வந்தார். தினம் கணக்கு எழுதிமுடிந்தவுடன் குருவை நமஸ்கரித்து, "ஐயனே! பகவானை தரிசிக்கவிரும்புகிறேன் அதற்கு மார்க்கம் உபதேசிக்க வேண்டும்," என்று பிரார்த்தனை செய்வார். குருதேவரும் ஒவ்வொருநினைமும் 'நானைக்கு ஆகட்டும்' 'நானைக்கு ஆகட்டும்' என்று காலம் கடந்திவந்தார்.

ஒருநாள் ஏகநாதர் வழக்கம் போல் கணக்கு எழுத உட்கார்ந்தார். கணக்கு எழுதி முடிந்தது. ஆனால், வரவு செலவைச் சரிக்கட்ட முடியவில்லை. ஒரு பைசா வித்தியாசமேற்பட்டது. என்னசெய்வார் ஏகநாதர்! மீண்டும் கணக்குகளை ஆரம்பத்திலிருந்து கூட்டியும் கீழித்தும் பார்த்தார். அப்பொழுதும் தவறு கிடைக்கவில்லை. இவ்விதமாகப் பல தடவைகள் பார்த்துப் பார்த்து அலுத்து விட்டார். அவருக்கு மனம் உடைந்துபோயிற்று. இனிபிரயோஜனமில்லையென்று கைவிட்டார்.

அந்த சமயத்தில் குருதேவரின் ஞாபகம் வந்துவிட்டது. கணக்கை அரைகுறையாக விட்டுவைத்தால், குரு கோபித்துக்கொள்வாரே என்று அஞ்சினார். எப்படியாவது கணக்கை சரிக்கட்டிவிட்டுத்தான் எழுந்திருப்பதென்று மனதைதிடம் செய்துகொண்டார். அருகே இருந்த விளக்குத் திரியின் கூடரைத் தூண்டிவிட்டார். கணக்குகளை பரிசோதனை செய்து பார்க்கத் தொடங்கினார்.

இந்த தடவை அவருக்கு அதிர்ஷ்டம், தவறாகக் கண்டுபிடி

த்தார். அந்த சமயத்தில் அவருக்கு ஏற்பட்ட ஆனந்தத்திற்கு அளவே இல்லை கைகளை கலகலவென்று தட்டினார். வாய்விட்டுச் சிரித்தார். இத்தூதன் திருப்பியடையவில்லை. ஆனந்தக் கூந்தலாவதற்காக எழுந்தார்.

அவர் எழுந்ததும் திரும்பிப் பார்த்தார். தன் பின்னால் குரு தேவர் அன்புகொண்ட முகத்துடன் ஆனந்தத்தில் பரவசமடைந்திருப்பதைக்கண்டார். ஏகநாத உடனே குருநாதருக்கு தண்டனிட்டார். சுவாமிஜி சீடனை நோக்கி, "குழந்தாய்! எழுந்திரு. ஒரே பிடிவாதமாக மனதைவேறு வழிகளில் செல்லவிடாமல் இந்தக் கணக்கைப் பார்த்ததுபோல் பகவானைக் குறித்து சிந்தித்தால், அவனை தரிசிக்க முடியுமே!" என்று சொன்னார்.

அன்று முதல் ஏகநாதர் பகவந்தியானத்தில் ஈடுபட்டுவிட்டார்.

7ம் பக்கத் தொடர்ச்சி

சைவாபிமானிகளே! போருள் வருவாய் கருதிச் செய்கின்ற கோவீற் சோந்தக்காரர்களும், சமயத்தைப்புகட்டவிரும்பும் பிராமணர்களும் சைவத் தோண்டரே. கோவில்திகாரிகள் வேள்வி நாட்சளில் வரும் சனங்களின் காணிக்கைப்போருளை நம்பியும், அறிவிலிகள் பலியிட்ட பிணத்தை விற்றுப் பணத்தைச் சம்பாதிக்கும் கேவல ஆசையாவும் கோவில்களை இறைச்சிக் கடையாக்குகின்றார்களே. சுயநலப் பூசாரிகளே! ஏதோ ஈசன்கடமையை முடித்துத் தள்ளுபவர்கள் போல பெருமுடிக்கஞ்செய்கிறீர்களே. திருநீறணிந்தும், பூணூல் தரித்தும் சைவப்பூசாரிகள் என்று திரிகிறீர்களே. இனிமேலும் உங்கள் கபடம் புறப்படாதிருக்குமா.

சைவக்குருமாரும், கோவில்திகாரிகளும் பணப் பேய் பிடித்தாட; பாமர சனங்களாகிய நாம் வினைப்பயனும் பேய் பிடித்தாட; ஏனையவர்களும் நமக்கென்னென்று சும்மாவிருக்கச் சமயமும் கேட்டுப்போகின்றது.

பெரியீர்களே!

இனிமேலாவது உணர்ந்து பலியிடுதலை நிறுத்துங்கள். உண்மைச் சைவர்கள் ஒவ்வொருவரும் நம்மவரை இக்கொடிய செயலினின்றும் நீக்க முயலுங்கள். கடவுளும் அஞ்ஞானிகளாகிய எங்களை ஆசீர்வதிப்பாராக.

“இனியே நாமே கொலையே புரியேம்.”

22-6-40

பருத்தித்துறைச் சைவ ஊழியர் இயக்கம்.

3ம் பக்கத் தொடர்ச்சி

த்து மார்க்கங்கள் ஒன்றற்கொன்று முரண்கொள்ளும் அறிவு கூடியவிலிந்து அவை ஒன்றற்கொன்று சமரசங்கொள்ளும். ஒரு மார்க்கத்திலிருந்து இன்னுமொரு மார்க்கத்துக்குப் போகுதல் முற்காலங்களில் குறைந்தும் இக்காலங்களில் கூடியுமுள்ளது. உலகவிருத்தியிலுள்ளவர்கள் மதஅபிமானம் கூடியவர்களாயிருப்பார்கள். சமயவிருத்தியிலுள்ளவர்கள் மதஅபிமானம் குறைந்தவர்களாயிருப்பார்கள். வணக்கமுறைக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் ஆலயம் முறைநெறி சுருதிமுதலியவை எல்லாச்சாதியார்க்கும் ஏறக்குறைய ஒரு சார்பாயுள்ளன. மார்க்க பிரமாணங்களால் ஒவ்வொன்றின் பொய்மையும், மெய்மையும் தெளியப்படும். முன்னே, இப்போ, பின்னே உள்ள சம்பவங்களெல்லாம் விளக்கப்படும் மார்க்கங்கள் விசேஷித்தன. சில மார்க்கங்கள் முன் பின் இடை என்னும் முக்காலங்களைப் பற்றியும் சில முன் இடை ஆகிய இரண்டுகாலங்களைப் பற்றியும் சில பின் இடை என்னும் இரண்டுகாலங்களைப் பற்றியும், சில தனியே நிகழ்காலத்தைப் பற்றியும் விருத்திச்சொல்லும். இவைகளுக்குள் முக்

காலங்களைப் பற்றிச் சொல்லும் மார்க்கங்களே விசேஷித்தன. இவ்வுடலுக்கும் ஆன்மவுக்கும் முன்பின் இடையேயுள்ள சம்பவங்களை உணர்த்தும் மார்க்கங்கள் மிகப்போற்றத்தக்கன. மார்க்கங்களின் பிரமாணங்களால் அவையின் சிறுமை பெருமை பாராட்டத்தக்கன. முன்னெனம், தொடர்பு, ஆலயம், யாத்திரை முதலிய பிரமாணங்களடங்கிய இந்துமதமார்க்கங்களும் பல பாகுபாடாயுள்ளன. நாம் கைக்கொள்ளும் சமயநெறிமுறைகளை அறியவேண்டில் எமது சைவசமய ஆராய்வால் அநேக பிரமாணங்களை அறியலாம்.

கோவில்கள் ஏன்?

‘கடவுள் எங்கும் இருக்கிறாரே? எல்லாம் கடவுள்தானே? ஊருக்கு நகரில் ஒரு கோவிலைக் கட்டி அதில் ஒரு கல்லையோ செம்பையோ நட்டு அங்கேதான் எல்லோரும் வந்து கும்பிட வேண்டுமென்ற நியமம் எதற்காக?’ என்றால், ஜனங்களுக்குள் ஐயம் ஏற்படுவதற்காக. -பாதியார்.